

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.397/2022/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év május hó 30. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

Í t é l e t e t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. október 12. napján kihirdetett 9.B.19/2022/48. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztését 10 (tíz) évre, Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztését 8 (nyolc) hónapra enyhíti.

Terhelt2 II. rendű vádlott letartóztatásába a 2022. október 12. napjáig terjedő időt számítja be.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. év október hó 12. napján kihirdetett 9.B.19/2022/48. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés], amiért őt, mint visszaesőt – halmazati büntetésül – 11 év 8 hónap

szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra; rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[2] Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés] állapította meg, amiért őt – mint különös visszaesőt – 1 év 2 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és egy korábbi szabadságvesztés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot is megszüntette. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztések súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. Terhelt1 I. r. vádlott és védője az 1. tényállási pontban rögzített emberölés vonatkozásában téves jogi minősítés, míg a 2. tényállási pont tekintetében felmentés érdekében, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek. Terhelt2 II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.644/2022/12. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítást a szükséges mértékben lefolytatta és mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete mentes a megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. A törvényszék a törvényi rendelkezéseknek megfelelően számot adott arról is, hogy a vádlottak vallomásaival szemben miért az egyéb bizonyítékokra, elsősorban a kihallgatott tanúk vallomásaira, az igazságügyi orvos-és elmeorvos szakértői véleményekre és az okirati bizonyítékokra alapította a tényállást. Rámutatott arra is, hogy helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy Terhelt1 I. r. vádlott az emberölés büntetnének kísérletét egyenes szándékkal követte el. A büntetés kiszabása körében azt hangsúlyozta, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a visszaesői minőségét megalapozó korábbi elítélésén túlmenően is többszörösen büntetett előéletű, cselekményét végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetésének próbaideje alatt, valamint az ellene folyamatban lévő további büntetőeljárások hatálya alatt követte el, mely körülményekből személyének fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni, így a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésnek a középértéket jelentős mértékben meghaladó emelése indokolt. Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében arra hívta fel a figyelmet, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés sem alkalmas a büntetési célok eléréséhez, mert értékeletlenül maradtak azok a körülmények, hogy a vádlott az újabb bűncselekményét különös visszaesőként, a feltételes szabadság hatálya alatt, a szabadulását követő rövid időn belül követte el, amely ugyancsak a terhelt személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességet igazolja. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség mindkét vádlott tekintetében a kiszabott büntetések súlyosítását szorgalmazta.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolása szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta ugyan, ügyfelderítési kötelezettségét is teljesítette, azonban az emberölés tekintetében a cselekményt tévesen minősítette, míg a garázdaság vonatkozásában a vádlott bűnösségének bizonyítására ténylegesen sor sem került. Az emberölésre vonatkozóan vitatta, hogy az I. r. vádlott két esetben szúrta meg a II. r. vádlottat (aki e tényállási pontnak a sértettje volt), és e körben arra hivatkozott, hogy az igazságügyi orvosszakértő sem tudta egyértelműen kizárni, hogy akár az egy alkalommal történő sebesítés során is keletkezhett Terhelt2 II. r. vádlott két sérülése. A kívülálló tanúk vallomásai is bizonytalanok voltak, melyek alapján nem vethető el az I. r. vádlotti nyilatkozat, amely szerint csak egyszer szúrta meg a II. r. vádlottat. A cselekmény anyagi jogi minősítésével kapcsolatban aláhúzta, hogy az alanyi és tárgyi tényezők vizsgálatának eredményeként nem lehet következtetni Terhelt1 I. r. vádlott ölési szándékára. Az olló ugyanis – miként arra az orvosszakértő is utalt – tompa eszköznek minősül, nem tipikus eszköze az ölési cselekményeknek. A támadott testtájékból sem lehet egyértelmű következtetést vonni az I. r. vádlott ölési szándékára. Kiemelt jelentőséget tulajdonított a II. r. vádlott sérülése jellegének, amely döntően közvetetten életveszélyes sérülés, a közvetlen életveszély kizárólag a II. r. vádlott (sértett) egészségi állapotának tulajdonítható. Mindezek alapján – a védői érvelés szerint – tévedett a törvényszék, amikor Terhelt1 I. r. vádlott 1. tényállási pontban leírt magatartását emberölés büntette kísérletének minősítette, mert az helyesen életveszélyt okozó testi sértés büntette lenne. A 2. tényállási pontban rögzített garázdaság vonatkozásában azt emelte ki a védő, hogy az I. r. vádlott vallomást nem tett, a bűncselekmény sértettjének minősülő sértett1 vallomását pedig nem fogadta el a bíróság, jóllehet sértett1 nem ismerte fel Terhelt1t és még a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a budapesti tartózkodását is következetesen tagadta. Erre tekintettel szorgalmazta, hogy az ítéltábla Terhelt1 I. r. vádlottat a 2. tényállási pontban leírt garázdaság vétsége miatt emelt vád alól mentse fel. A fennmaradó életveszélyt okozó testi sértés miatt az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés jelentős mértékű enyhítését kérte a fellebbviteli bíróságtól.

[6] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a)-d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a tényállás részben felderítetlen, továbbá ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Részletezte az iratellenességet, álláspontja szerint ugyanis a tanúk által tapasztaltak és elmondottak nincsenek összhangban a törvényszék ténymegállapításaival. A II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés tekintetében a szabadságvesztés büntetés enyhítését, illetve lehetőség szerint közérdekű munka kiszabását indítványozta.

[7] Az ellentétes irányú fellebbezések közül a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket találta alaposnak az enyhítést célzó részükben.

[8] A másodfokú bíróság az ügyet nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében.

[9] A felülbírálatot megelőzően annak terjedelmét vizsgálta az ítéltábla, amelyről megállapította, hogy az teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében írtak alapján. Tény, hogy az ügyészi fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetések súlyosítására irányult, ugyanakkor a védelmi fellebbezések vitatták a tényállást és a cselekmények minősítését is,

ennélfogva a másodfokú bíróság a fent megjelölt eljárásjogi rendelkezések értelmében a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során vizsgálata az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is, arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[10] A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén Terhelt1 I. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésében foglaltakkal egyezően nyilatkozott és továbbra is támadta az élet-és testi épség elleni bűncselekmény minősítését, a 2. tényállási pont vonatkozásában a terhelt felmentését szorgalmazta, összességében pedig enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

[11] Terhelt1 I. r. vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy nem akarta megölni vagy bántani az élettársát és megbánásának adott hangot.

[12] Terhelt2 II. r. vádlott védője szintén az írásbeli fellebbezésében megfogalmazottakkal egyezően szólalt fel és az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát hangsúlyozta.

[13] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen eleget tett, a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. A fentiek szerint megállapított történeti tényállás legnagyobbbrészt mentes a megalapozatlansági hibáktól, azonban a törvényszék ítélete néhány megállapítás tekintetében mégis részlegesen megalapozatlan, mert a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja értelmében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával és ugyanezen törvényhely d) pontja értelmében az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A felmerült megalapozatlansági okok azonban az elsőfokú bíróság ítéletét nem tették teljesen megalapozatlanná, ennélfogva nem merült fel olyan ok, amely a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését kívánta volna meg. A másodfokú bíróság az elsőbírói ítélet részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást az alábbi megállapításokkal egészítette ki, illetve helyesbítette az ügyiratok tartalma, illetve ténybeli következtetés eredményeként:

[14] Terhelt1 I. r. vádlott bűnügyi előéletére vonatkozó megállapításokat a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

– a Ráckevei Járásbíróság 10.B.102/2016/17. számú ítéletével elbírált bűncselekményt Terhelt1 I. r. vádlott a 2015. év június hó 2. napján követte el;

– a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.32.908/2017/27. és a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.5763/2019/10. számú ítéleteivel elbíralt bűncselekményt az I. r. vádlott a 2015. év július hó 25. napján valósította meg;

– a Ráckevei Járásbíróság a 2015. év szeptember hó 3. napján kihirdetett és a 2015. év szeptember hó 7. napján jogerős 8.B.443/2013/76. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r. vádlottat a 2013. március 2 – 2014. november 24. napján elkövetett 3 rendbeli – két esetben társtettesként elkövetett – lopás vétségében, amiért őt, halmazati büntetésül, 1 év 3 hónap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte annak megállapításával, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság elrendelte a Szolnoki Városi Bíróság 2012. év március hó 12. napján jogerős 5.B.1072/2011/22. számú ítéletében kiszabott 6 hónap fogházbüntetés végrehajtását is. Az utóbbi ítélettel kiszabott szabadságvesztést Terhelt1 I. r. vádlott 2016. július 26-án kezdte meg, őt 2016. október 2-án bocsátották feltételes szabadságra, amely eredményesen eltelt, így a szabadságvesztés kiszámított utolsó napja a 2016. év december hó 1. napja volt.

[15] Az 1. tényállási pontban írtakat (Terhelt1 I. r. vádlott élet-és testi épség elleni cselekménye Terhelt2 II. r. vádlott sérelmére) az ítéltábla az elsőfokú ítélet 5. oldalának 6. bekezdésében azzal egészíti ki, hogy Terhelt2 II. r. vádlott sérülése közvetlenül életveszélyes volt, amely sérülés kialakulásában jelentős szerepet játszott a sértett természetes okú megbetegedése, májcirrózis. E tényállás kiegészítés szakértői igazságügyi orvosszakértő elsőfokú tárgyaláson elhangzott nyilatkozatán alapul, melynek lényege szerint a II. r. vádlott természetes okú megbetegedése nagymértékben játszott szerepet abban, hogy közvetlen életveszélyes állapot alakult ki. Amennyiben Terhelt2 II. r. vádlottnak nem lett volna májcirrózis megbetegedése, úgy a sérülése közvetett életveszélyes lett volna (Fővárosi Törvényszék 48. alszámú tárgyalási jegyzőkönyvének 6. oldala). Ide tartozik az is, hogy az orvosszakértő már a nyomozás során kiegészítő szakvéleményt adott, melyben egyértelműen úgy foglalt állást, hogy Terhelt2 II. r. vádlott sérülése közvetlenül életveszélyes volt, amely eredmény kizárólag a májsugor miatt állapítható meg. Májsugor nélkül véleményezhető a közvetett életveszélyes állapot, mivel a belső szervek, nagy erek nem sérültek (80/2021. számú kiegészítő orvosszakértői vélemény, nyomozati iratok 233-237. oldalai). A szűrésok számának meghatározása szempontjából az ítéltábla e helyen jegyzi meg, hogy mind az eredeti (93/2019. számú), mind pedig a fent megjelölt kiegészítő orvosszakértői vélemény kétséget sem hagy afelől, hogy Terhelt2 II. r. vádlott hasát két rendbeli szűrés érte, amelyek egymástól határozottan és jól elkülöníthetőek, ennél fogva nem foghat helyt az a védői érvelés, amely az I. r. vádlott által leadott szűrésok számát vitatja.

[16] A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék egyebekben gondosan mérlegelte és értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat. Az ügyben kiemelkedő jelentőséggel bírtak a kívülálló, objektív tanúk vallomásai, a köztéri kamerafelvételek és nem utolsósorban a különböző szakterülethez tartozó szakértők véleményei. Megjegyzendő - miként azt az elsőfokú bíróság is tényszerűen megállapította -, hogy a tényállást maga Terhelt1 I. r. vádlott sem vitatta, de tőle függetlenül rendelkezésre álltak a II. r. vádlott vallomásai, a tanúk nyilatkozatai és az orvosi iratok is. Helyesen rögzítette a törvényszék, hogy az elkövetés eszközeként használt olló mintegy 15 cm pengehosszúságú lehetett, amely feltétlenül alkalmas az emberi élet kioltására is. Ezt támasztotta alá az orvosszakértői vélemény is, amely részletezte, hogy jóllehet az olló nem olyan éles, mint a kés, de pontosan ez a körülmény az, amely miatt az erőhatásnak nagyobb, súlyosabbnak kellett lennie, mert a tompább eszköz is áthatolt a sértett hasfalán. A korábban kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértő

elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján azt állapította meg, hogy Terhelt2 II. r. vádlott közvetlen életveszélyes állapotba került Terhelt1 I. r. vádlott által leadott szűrások következtében. Kétségtelen tény, hogy az életveszélyes sérülés közvetlensége a II. r. vádlottnál fennálló májkárosodás miatt következett be, azonban e tény ismeretének hiánya nem értékelhető Terhelt1 I. r. vádlott javára, mert a büntető anyagi jog oksági dogmatikájának lényege szerint az ilyen és ehhez hasonló közreható okok (concausa) az elkövető bűnfelelősségének értékelését érdemben nem befolyásolják.

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete behatóan foglalkozott tanúl tanú vallomásával, aki mindkét tényállási pont tekintetében érdemi nyilatkozatot tett, mert részben észlelte az I. r. vádlottnak a II. r. terhelt sérelmére elkövetett cselekményét, majd ezt követően – miközben értesítette a rendőrséget – tudatosan követte Terhelt1 I. r. vádlott mozgását és ennek során lett tanúja a térben és időben elkülönülő másik bűncselekménynek, amelyet az I. r. vádlott sértett1 sérelmére követett el. A tanú mindvégig következetesen számolt be az eseményekről, így a védői érveléssel ellentétben nem fogadható el az a megközelítés, hogy Terhelt1 I. r. vádlott 2. tényállási pont alatt leírt bűncselekménye nem bizonyítható. Az elsőfokú bíróság logikusan indokolva elfogadta tanúl tanú nyilatkozatát és ez alapján indokoltan vetette el sértett1 tanúvallomását, aki egyfelől baráti viszonyt ápolt az I. r. vádlottal, másfelől arra hivatkozott, hogy a vádbeli események időpontjában nem tartózkodott Budapesten.

[18] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének indokolását szükségesnek tartja azzal is kiegészíteni, hogy az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen értékelt és kivétel nélkül egyirányba mutató bizonyítékok (tanúvallomások, kamerafelvételek, orvosi dokumentáció és orvosszakértői vélemények) alapján fel sem merülhet az, hogy Terhelt1 I. r. vádlott Terhelt2 II. r. vádlott megszűrásának pillanatában vagy azt közvetlenül megelőzően jogos védelmi helyzetben lett volna. Ezt a rendelkezésre álló bizonyítékok minden kétséget kizáróan és egyértelműen cáfolják. Elegendő a bűncselekményt rögzítő kamerafelvételre utalni, amelyből kitűnik, hogy a II. r. vádlott a szűrást megelőzően ittas állapotban táncolt az aluljáróban, részéről közvetlen támadás vagy azzal való fenyegetés nem érte az I. r. vádlottat.

[19] A bűncselekmények minősítése körében a törvényszék ítélete döntően megfelel a bűncselekmény elkövetésekor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek és az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel és értékelt a Kúria 3/2013. BJE határozatában megfogalmazott szempontokat és ezek részletes vizsgálata alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint is megalapozott következtetést vont arra, hogy Terhelt1 I. r. vádlott Terhelt2 II. r. terhelt sérelmére megvalósított magatartása a Btk. 160. § (1) bekezdésében megfogalmazott emberölés büntette kísérletét valósította meg. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az ítélete jogi indokolása körében (11. oldal, IV. pont, 3. bekezdés) azt állapította meg, hogy a cselekmény véghezvitelekor a vádlott szándéka egyértelműen a sértett életének kioltására irányult, mely szándék a bíróság álláspontja szerint egyenes szándéknak minősül. E megállapítást a másodfokú bíróság mellőzi az ítéletből, mert a rendelkezésre álló adatok és a szándék megítéléséhez meglévő bizonyítékok alapján megalapozottan arra lehet következtetést vonni, hogy az I. r. vádlott eshetőlegesen szándékkal cselekedett. Intellektuális oldalon az eshetőlegesen és az egyenes szándék között nincs különbség, mert mindkettő esetében az elkövető előre látja a magatartásának lehetséges következményeit. Ezen az alapon tehát – értelmi oldalon – nem lehetséges az eshetőlegesen és az egyenes szándék elkülönítése. Emocionális, érzelmi oldalon már jelentős különbség van a kettő között, mert míg eshetőlegesen szándék esetén az elkövető belenyugszik a magatartása lehetséges következményeibe, tehát ahhoz közömbösen viszonyul, addig egyenes szándék esetén kimondottan kívánja e

következményeket. Az elkövetés módja, eszköze, a támadott testtájék, a két vádlott viszonya alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ölési cselekmény végrehajtásakor Terhelt1 I. r. vádlott aktuális tudattartalmában a sértett halála bekövetkezésének reális lehetőségével számolt, azonban azt nem kívánta, magatartásának lehetséges következményeibe belenyugodott, ezért tehát az ölési cselekményt eshetőleges szándékkal követte el. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban (5. oldal utolsó előtti bekezdés) maga is eshetőleges szándékot állapított meg – vagy legalábbis erre utalt – amikor úgy fogalmazott, hogy a támadott testtájékra, az elkövetés eszközére, az erőhatások számára és nagyságára, illetve az elszenvedett sérülésekre figyelemmel Terhelt2 II. r. vádlott halála bekövetkezésének reális lehetősége is fennállt, amibe az I. r. vádlott legalábbis belenyugodott. Ezzel szöges ellentétben állapította meg a törvényszék a jogi minősítés körében, hogy a vádlott egyenes szándékkal valósította meg az emberölés büntettének kísérletét. Ez utóbbi megállapítást a korábban említettek szerint mellőzte az ítéltábla és azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott az ölési cselekménye során eshetőleges szándékkal cselekedett.

[20] Osztotta egyebekben az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a Terhelt1 I. r. vádlott által elkövetett cselekmények jogi minősítése körében. Nem értett egyet a másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének az élet-és testi épség elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló indítványával. Az emberölés büntettének kísérletét és az életveszélyt okozó testi sértést kizárólag az elkövető szándéka alapján lehet elhatárolni egymástól. A szándéka a külvilágban megnyilvánuló magatartásból lehet következtetést vonni az alanyi és a tárgyi tényezők körében. Az elkövetés eszközét, az eszköz alkalmazásának módját, a támadott testtájékot, a támadás erejét, az elkövető és a sértett fizikai különbségét, valamint az egyéb tényezőket figyelembevéve azt lehetett megállapítani, hogy Terhelt1 szándéka – eshetőlegesen – a sértett életének kioltására irányult, magatartásának minden egyes mozzanata és jellemzői túlmutatnak a testi sértésre irányuló szándékon. Nem vitatható, hogy a II. r. vádlott halálát nem kívánta, ugyanakkor magatartásának lehetséges következményeibe – akár Terhelt2 II. r. vádlott esetleges halálába – belenyugodott, az iránt teljes közömbösséget tanúsított. Nem tévedett akkor sem a törvényszék, amikor az ölési cselekmény végrehajtását követően – térben és időben elkülönülten – tanúsított I. r. vádlotti magatartást garázdaság vétségeként értékelte. Szintén megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek Terhelt2 II. r. vádlott garázdaság vétségének minősített magatartása, mert az olyan kihívóan közösségellenes és erőszakos magatartás volt, amely alkalmas volt megbotránkozás, illetve riadalom kiváltására.

[21] A büntetés kiszabás körében megállapítható, hogy a Btk 2020. november 5. napján történt változása folytán Terhelt1 I. rendű vádlott a 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpont alapján már nem lenne feltételes szabadságra bocsátható, ezért vele szemben az elkövetés idején hatályos büntetőtörvény alkalmazása volt indokolt.

[22] Az elsőfokú bíróság egyebekben alapvetően helyesen sorolta fel a vádlottak javára szóló enyhítő és a terükre értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában annyiban szorulnak pontosításra, hogy súlyosító körülmény az a tény, hogy a II. r. vádlott közvetlen életveszélyes állapotba került, ugyanakkor mellőzni kellett a súlyosító körülmények közül az egyenes szándékot, mert a fentebb kifejtettek értelmében az I. r. vádlott az élet elleni cselekményt eshetőleges szándékkal valósította meg. Egyebekben a Fővárosi Törvényszék mindenre kiterjedő részletességgel vette számba a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket, de eltúlzottan súlyos büntetéseket szabott ki a vádlottakkal

szemben. A valóságoshoz képest nagyobb nyomatékkel értékelte a súlyosító körülményeket és figyelmen kívül hagyta azt, hogy hosszú évek óta élettársi kapcsolatban élő személyekről van szó, akiknek az életvitele tipikusan a társadalom peremén élők magatartásaként jellemezhető, azok mindennapi nehézségeivel együtt. Ezért az ítéltábla egyetértve az enyhítést célzó fellebbezésekkel Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztését 10 évre, az ellene elkövetett bűncselekmény sértetti pozíciójában lévő Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztését 8 hónapra enyhítette, mert álláspontja szerint ezek a büntetések elegendőek, ugyanakkor szükségesek is a Btk.-ban megfogalmazott büntetési célok eléréséhez. A másodfokú bíróság a mellékbüntetéseket érintetlenül hagyta, mert azok így is arányban állnak a kiszabott szabadságvesztésekkel.

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy Terhelt1 I. r. vádlott visszaeső. E megállapítást támasztja alá a tényállásnak a bűnügyi előélet tekintetében történt kiegészítése. A Ráckevei Járásbíróság 8.B.443/2013/76. számú ítéletében kiszabott büntetés, annak végrehajtása kapcsán állapítható meg Terhelt1 I. r. vádlott visszaesői minősége, mely szerint a vádlott a jelen ítélettel elbírált cselekményeit a 2019. év március hó 8. napján követte el, így a Btk. 459. § 31. pontja értelmében visszaeső, mert korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el. Terhelt1 I. r. vádlott ezért a Btk 38. § (2) bekezdés b) pontja alapján a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

[24] Nem tévedett akkor sem, amikor Terhelt2 II. r. vádlott korábbi feltételes szabadságát megszüntette és erre figyelemmel jelen ügyben a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárta. Helyesen számította be e vádlott szabadságvesztésébe az elsőfokú ítélet kihirdetésének napjáig az előzetes fogvatartásban töltött időt. Ezt mindössze azzal pontosította az ítéltábla, hogy dátum szerint megjelölte a beszámítani rendelt idő végső időpontját akként, hogy az a 2022. október 12. napja.

[25] A törvényszéknek a lefoglalt tárgyakra, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései egyaránt törvényesek, ezért azokat nem érintette a másodfokú bíróság. A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, míg a törvényszék ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Budapest, 2023. év május hó 30. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.19/2022/48. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.397/2022/15. számú ítéletében írt változtatással – Terhelt1 I. rendű, valamint Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2023. május 30. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. május 30. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke